

בשביל העולים מברית המועצות האירופית, העליה לארץ היתה הלים. בארץ חשבו שהם באו מארץ מפגרת - והם חשבו שישראל פרימיטיבית

"צימקה מיובש"

אמו. היה רווק. היום הוא נשוי, אב לשתי בנות. מתגורר בתל-אביב, צייר ומתורגמן.

ברוסיה ציירתי לעצמי את ישראל כמו אוובקיסטאן מוקטנת: ארץ מיודר חיתה, מלאה בגמלים ובחול. מובן שמיד התברר לי שאין זה כך. אבל אז גיליתי דברים אחרים. תליא, ביב, למשל, היא כלייך עלובה, לעומת ריגה: עצוב להסתכל על הבתים כאן. כמה מיסכנים הישראלים, חשבתי לי עצמי. הרי כן אדם שמתוכנן כל החיים בין הקופסות המכוערות האלה, כסופו של דבר זה דופק לו את המוח, ואף אחד כבר לא יכול להציל אותו.

ועוד דבר: ברוסיה הרבתי לטייל. אהבתי את המרחבים העצומים, את הנופים המיוחדים. כאן אין לאט לטייל. הכל קטן ועלוב.

העיר הראשונה בה גרתי היתה חיפה. טיילתי ברחובותיה וחשבתי: ברוסיה יה ראיתי הרים גבוהים יותר מהרהר-הכרמל, גנים גדולים יותר מהגן הפרסי, וגם יש יותר נקי. איך מישוה מצפה שאת להב מהעיר הוזה אם רוסיה היא אשכול ענבים, ישראל מבחינה זו היא צימוק מיובש!

ראשוני העולים מברית המועצות הגיעו לארץ בשלהי 1968. 26 העור לים ההם היו סנונית מבשרת. בעיקר כותיהם נפרץ הסכר: ב'16 השנים

זה היה מעניין. הכל היה בסדר, עד שהגעתי לתל-אביב. ידעתי שזו העיר הגדולה של מדינת ישראל. אבל בעיני תל-אביב נראתה כמו עיירה קטנה ומכוערת: בי תים קטנים על עמודים, מרוחקים זה מזה, אפורים, מכוערים, בתיקפה עלור כים. זו היתה תל-אביב בשבילי.

אני כאתי מלנינגרד. עיר עתיקה, יפהפיה, דומה לפאריס. סיגנון הבנייה בלנינגרד מדהים ביופיו.

במשך תקופה ארוכה לא אהבתי לשוטט בתל-אביב. ההנאה מהעיר באה מאוחר יותר. כשהישראלים התחילו לנסוע לחוץ-לארץ, הם חזרו לארץ והי עתיקו לתל-אביב בתיקפה בסיגנון אירופי. רק אז התחלתי להרגיש פחות זרה.

צימוק מיובש

לם השיחות הראשונות עם הישראלים היו משונות. היתה לי הרגשה שהישראלים מאוד פרוכני ציאלים. ישראל בעיניהם, היא מרכז העולם. הם לא מסוגלים להבין שהעי ולם מורכב מבעיות וממדינות נוספות. אני מאושרת שנולדתי ברוסיה ולא בארץ, חשבתי לעצמי, כי לי יש תפיי סת-עולם רחבה יותר.

אחרי חצי-שנה בארץ הלכתי, כפי

לאמניות, נשואה לפסיקאי. היום היא ציירת. בעלה עובד בתעשייה האוויר והם מתגוררים ברמת-אילן.

שם, בלנינגרד, חשבתי שישראל היא מדינה מיוחסת, פרימיטיבית. היי תי בטוחה שאתם גרים באוהלים, שאין כבישים, שיש רק חול, אומרת שציר בקובה.

כשרציתי לארוז את הפסנתר שלי, כדי לקחתו אתי, אמר לי אחד מבנייה מישפחה: איפה תוכלי לשים שם פסנתר? החול יקלקל את הפסנתר, ובאוהל בוודאי שלא יהיה די מקום לכלי כל כך גדול. ומתי תנגני שם? בישראל אף אחד לא מנגן, שם כל אחד עסוק בביניית המדינה!

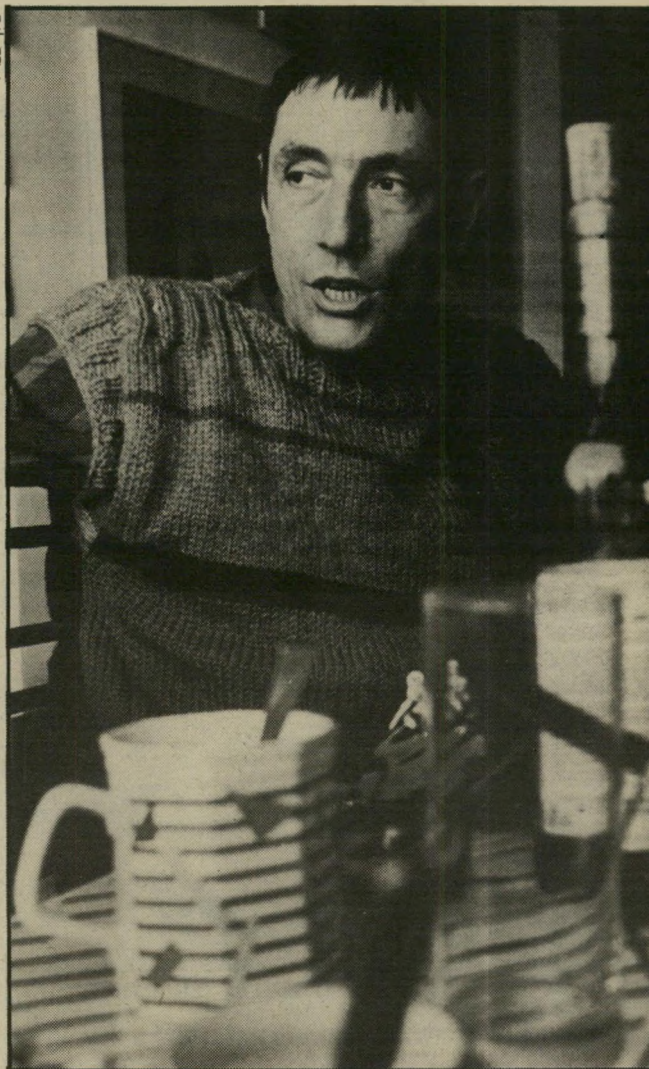
עם מחשבות כאלה הגעתי, ביום הראשון שלי בארץ, לביתה של קרין בתימישפחה בפתח-תיקוה. נכנסתי הייתה, הסתכלתי בקירות, במקרה, בר היטים, ולא האמנתי. הנה, היא לא גרה באוהל, ויש לה בית רגיל. אמנם הבית שלנו בלנינגרד היה יפה יותר, אבל גם לה יש בית.

אחר-כך נסענו למרכז-ליטה כריי מונה. בסוכנות אמרו לנו שדימונה נמצאת במרחק של שתיים נסיעה מפתח-תיקוה. חשבתי לעצמי: יופי, כל כך קרוב לקרובת-המישפחה! נוכל לבי קר אותה כל יום! הרי בלנינגרד הייתי

התלונן שהאיש אינו מסוגל לקרוא שירטוטים, שלא לדבר על יכולת-עבודה עצמאית, ורצה לפטר אותו בו במקום. הושג הסדר שהאיש יעבור כמה קורסים לריענון ידיעותיו, וכעת הוא עובר כסגן-מנהל-המחלקה.

ובהמשך: לבורנטית שעבדה כאח-

11 בינואר 1971, בשעות הערב, נחת בגמל-התעופה ברגוריון התושב השלושה מיליון של מדינת ישראל: נתן צ'רולניקוב, מהנדס-חשמל מלנינגרד. הוא עלה לארץ בחברת אשתו, רחל, ובתו אלכסנדרה. בישראל זכו הצ'רולניקובים בקב-

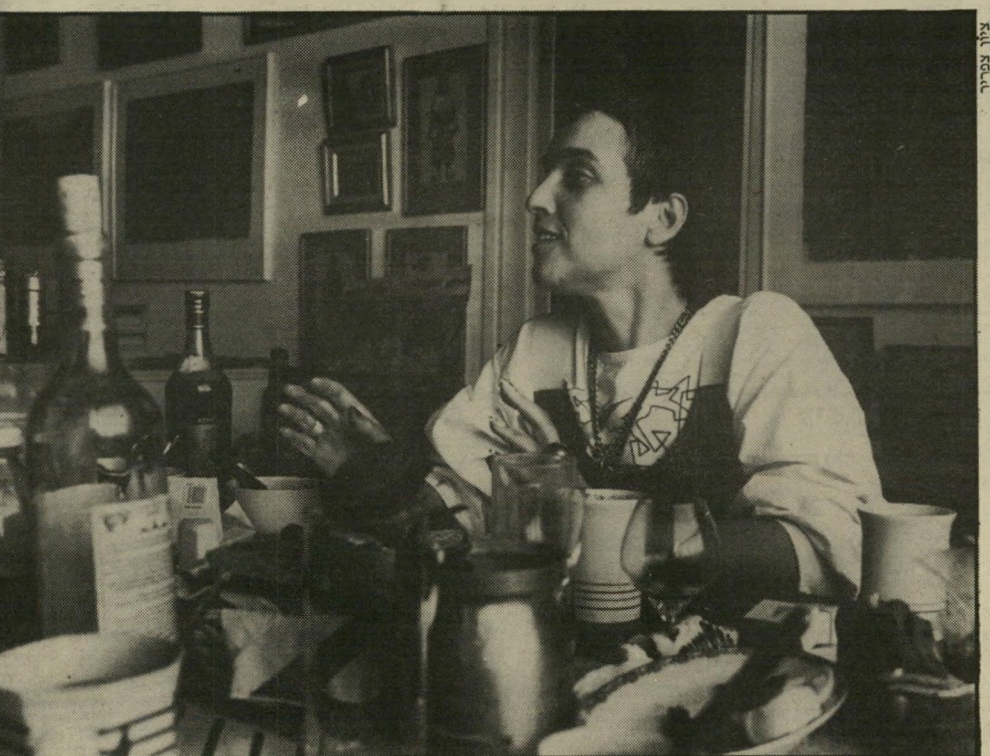

מתורגמן ג'ורקה מוסאייב. תל-אביב עלובה לעומת ריגה!

לתיפנים נרגשת. גולדה מאיר חיבקה את המהנדס והצטלמה עם בני-המישפחה, והתמונה פורסמה בעמודים המרכזיים בכל העיתונים. חברת אמקור העניקה מתנות נדיבות: מקרר חשמלי, תנור בישול ואפיה, מערכת ומכונת כביסה בשווי כולל של 6,000 לירות. כנאום תודה קצר אמר המהנדס, שה ציוד שקיבלנו עולה לאין ערוך על ה מקובל בברית-המועצות! כל הנוכחים מחאו כפיים בשימחה מופגנת. צ'ריר לניקוב גילה ברבים את מה שבמילא חשבו מקבלי פניו: היהודים שמגיעים משם נמלטו מחשכת ימיהיבניים אל ארץ-הקידמה.

שבויעים אחרייך פורסמה בהארץ כתבה על המהנדס-אח, ברות דומה, על נטל הפיגור הסובייטי. בכרית-המועצות הוא היה מהנדס אחראי על מחל-קתי-יצור שלמה במפעל תעשייתי גי-דול. עם בואו לארץ סודר בעבודה ב בית-חרושת למוצרי-מתכת כאחת מערייה-שדה. אחרי יומיים צילצל המהנדס הראשי אל מי שהמליץ על קבלתו, ו-

פסנתר 16 שנים אחרייך, ומך-מה לפני תחילתה של עלייה חדשה, מנסים עולי ברית-המועצות לנתן כמה מהמוסכמות האלה, הכאלי-ברורות. מאשה שצ'רבקובה הגיעה מלנינגרד רר לדימונה ב'1971, אחת מ'12,897 עולי ברית-המועצות של אותה שנה. היא היתה אז בת 20, סטודנטית במכון

ציירת מאשה שצ'רבקובה. חשבתי שיש כאן רק גמלים וחול!

עם הראשונה, לקונצרט של הפילהרמונית. הקונצרט הזה קצת הרגיע אותי. אם יש כאן קונצרטים כאלה, אולי הישראלים לא כלייך פרימיטיביים. חי שבתי.

הכי מצחיק היה שאני, שבאתי מארץ תרבותית יופה, נשאלתי בתל-אביב אם יש ברוסיה טלוויזיה, או אם נוסעים שם כמוניות. ומה אתם חושבים, ענית, שבמדינה ששלחה ספוטניק לחלל אין טלוויזיה!?

גיבורג מוסאייב (42), שהכל קורר אים לו ג'ורקה, עלה מריגה ב'1973 עם

בבאות יצאו מברית-המועצות 262,720 יהודים, לישראל הגיעו 159,906. 1971 היתה שנתה הראשונה של העלייה הגדולה. 12,897 יצאו, 12,839 הגיעו לארץ. שיעור הנושרים היה הקי טן ביותר - 0.4 אחוז ובמיספרים - 58.

יצאתי חצי מת" התרגשות בארץ היתה רבה. העיתונים היו גדושים בסיפורים אנשיים מתקתקים.